

AMERIKAN PARADOKSUNDAN HEGEMONİK OTOFAJIYE

Trump Döneminde ABD'nin Kendi Güç Kaynaklarını Tüketmesi

Yavuz KAYA

Sayfa | 1

Büyük güçlerin gerilemesi çoğunlukla ekonomik daralma, askerî kapasite kaybı, teknolojik üstünlüğün aşınması veya rakip devletlerin yükselişi üzerinden açıklanır. Bu yaklaşım, uluslararası sistemdeki güç değişimlerini anlamak için gereklidir; ancak hegemonik aşınmanın her zaman maddi zayıflamayla başlamadığını gözden geçirir. Bir devlet, dünyanın en büyük askerî bütçelerinden birine sahipken, para birimi küresel rezerv sisteminin merkezindeki yerini korurken ve ekonomik yaptırımları başka ülkelerin davranışlarını değiştirebilirken de gerilemeye başlayabilir. Çünkü hegemonya, yalnızca güç sahibi olmak değil, bu gücü müttefiklerin rızası, güveni ve gönüllü iş birliği aracılığıyla çoğaltabilmektir. Hegemonun ilk kaybı bu nedenle her zaman para, silah veya toprak değildir; bazen ilk kayıp, onun sözüne duyulan güvendir.

Donald Trump'ın ikinci başkanlık döneminde Amerika Birleşik Devletleri'nin müttefikleriyle kurduğu ilişki, bu ayrımın yeniden düşünülmesini zorunlu kılmaktadır. Mesele yalnızca Trump'ın sert konuşması, diplomatik teamülleri önemsememesi veya alışılmadık ifadeler kullanması değildir. Liderlerin üslubu kuşkusuz önemlidir; fakat burada üslubun ötesine geçen sistemik bir dönüşüm vardır. Müttefiklerin kamusal biçimde aşağılanması, güvenlik taahhütlerinin ödeme performansına bağlanması, ekonomik bağımlılığın cezalandırma aracı olarak kullanılması ve müttefik devletlerin egemenlik alanlarının Amerikan ihtiyaçları adına tartışmaya açılması, tek tek diplomatik taşkınlıklar olarak değerlendirilemez. Bunlar, Amerikan liderliğinin dayandığı ilişkinin niteliğini değiştiren ortak bir zihniyetin farklı görünümleridir. Bu dönüşümü açıklayabilmek için “hegemonik otofaji” kavramını öneriyorum. Hegemonik otofaji, bir büyük gücün üstünlüğünü korumak, maliyetlerini azaltmak veya kısa vadeli tavizler elde etmek amacıyla, kendi liderliğini mümkün kılan ittifakları, kurumları, güven ilişkilerini ve meşruiyet birikimini tüketmesi sürecidir. Kavramın merkezindeki paradoks şudur: Hegemon, kendisini zayıflatmak için değil, daha güçlü olmak için kendi güç kaynaklarını yemeye başlar. Gerilemeyi önlemek amacıyla başvurulmuş yöntemler, zaman içinde gerilemenin yeni nedenlerine dönüşür.

Otofaji biyolojik anlamıyla yalnızca kendi kendini yok etmek değildir. Hücrenin hasarlı veya gereksiz bileşenlerini parçalayarak yeniden kullanmasını sağlayan, çoğu durumda organizmanın hayatta kalmasına yardım eden bir mekanizmadır. Bu nedenle kavramın siyasal karşılığı da ilk aşamada bütünüyle yıkıcı olmak zorunda değildir. Bir hegemon, ittifak sistemindeki verimsizlikleri azaltabilir, müttefiklerini daha fazla sorumluluk almaya zorlayabilir ve ortak savunma yükünün daha dengeli paylaşılmasını sağlayabilir. Ancak sistem, tüketilebilir unsurlarla kendisini yaşatan temel unsurlar arasındaki ayrımı kaybettiğinde koruyucu otofaji patolojik hâle

gelir. Hegemon maliyetleri azaltmaya çalışırken güveni, disiplini artırmaya çalışırken sadakati, güç toplamaya çalışırken meşruiyeti tüketmeye başlar.

Trump'ın NATO üyelerine yönelik savunma harcamalarını artırma baskısı bu ayrımın anlaşılması bakımından önemlidir. Avrupa devletlerinin savunmaları için daha fazla kaynak ayırmasını istemek ne yeni ne de bütünüyle temelsiz bir taleptir. Önceki Amerikan yönetimleri de Avrupa'nın güvenlik yükünün daha büyük bölümünü üstlenmesi gerektiğini savunmuştur. Rusya'nın Ukrayna'ya karşı yürüttüğü savaş, Avrupa'nın askerî hazırlık düzeyindeki eksiklikleri daha görünür hâle getirmiştir. NATO üyelerinin 2025 Lahey Zirvesi'nde 2035 yılına kadar millî gelirlerinin toplam yüzde 5'ini savunma ile savunma bağlantılı yatırımlara ayırmayı kabul etmesi, bu baskının somut sonuç üretebildiğini göstermektedir. Hedefin en az yüzde 3,5'i temel askerî ihtiyaçlara, kalan bölümü ise altyapı, dayanıklılık ve güvenlikle bağlantılı harcamalara yöneltilecektir. Bu sonuç Trump'ın yönteminin tamamen başarısız sayılamayacağını ortaya koymaktadır.

ABD, uzun süredir talep ettiği yük paylaşımı konusunda önemli bir kazanım elde etmiş; Avrupa savunma kapasitesini artırmaya başlamış ve NATO'nun askerî hazırlığının güçlendirilmesi için daha fazla kaynak harekete geçirilmiştir. Hegemonik otofaji tezi, bu kazanımı inkâr ederek kurulamaz. Tam tersine kavramın analitik değeri, kısa vadeli başarının uzun vadeli maliyetle aynı anda üretilebileceğini göstermesinde yatar. Bir politika bugün daha fazla para, asker veya silah sağlayabilir; fakat bu sonuç, müttefiklerin hegemonu daha az güvenmesi ve gelecekte ondan bağımsız hareket edebilmek için yeni kapasite oluşturmaya pahasına elde ediliyorsa başarı tek boyutlu değildir.

Avrupa'nın daha fazla savunma harcaması yapması bu nedenle iki farklı anlama gelebilir. Birinci ihtimalde Avrupa güçlenir, ABD'nin taşıdığı maliyetin bir bölümünü üstlenir ve daha dengeli bir NATO ortaya çıkar. Böyle bir gelişme Amerikan liderliğini zayıflatmak yerine sürdürülebilir hâle getirebilir. İkinci ihtimalde ise Avrupa, Washington'ın gelecekteki davranışlarını öngöremediği için Amerikan desteğinin çekilmesine veya koşullandırılmasına karşı bir sigorta oluşturmaya başlar. Bu durumda aynı askerî yatırım, Atlantik ittifakını güçlendiren bir yük paylaşımı olmaktan çıkarak Amerikan liderliğini ikame edebilecek stratejik özerklik altyapısına dönüşür.

NATO Genel Sekreteri Mark Rutte'nin 2026 Ankara Zirvesi öncesinde kullandığı "NATO 3.0" ifadesi, tam da bu hassas dengeyi yansıtmaktadır. Rutte, daha güçlü bir Avrupa'nın daha güçlü bir NATO içinde yer alacağı yeni bir aşamadan söz etmektedir. Bu formül Washington açısından olumlu okunabilir; çünkü Avrupa'nın daha fazla sorumluluk alması beklenmektedir. Fakat aynı formül, Avrupa'nın özellikle hava operasyonları, savunma sanayisi, lojistik ve komuta kapasitesinde ABD'ye bağımlılığını azaltma yönünde ilerlediğini de göstermektedir. Avrupa'nın güçlenmesi henüz Amerika'dan kopuş anlamına gelmez; ancak artık Amerikan sürekliliğini varsaymak yerine Amerikan belirsizliğini hesaba katan bir güvenlik mimarisi kurulmaktadır.

Buradaki belirleyici soru, Avrupa'nın ne kadar silahlanacağı değil, bu kapasiteyi hangi siyasal beklenti içinde geliştirdiğidir. Müttefikler daha fazla güç üretirken bunu Amerikan liderliğinin devamına duydukları inançla yapıyorsa Washington'ın ittifak sermayesi büyür. Aynı yatırımlar ABD'nin ani geri çekilme, ekonomik cezalandırma veya güvenlik güvencelerini pazarlık konusu yapma ihtimaline karşı geliştiriliyorsa ittifakın askerî kapasitesi artarken Amerikan hegemonik nüfuzu azalabilir. Hegemonun müttefiklerinden daha güçlü olmalarını istemesi ile onların kendisinden bağımsızlaşmasını istemesi aynı şey değildir. Fakat güven kaybı, bu iki süreci birbirinden ayırmayı güçleştirir.

Trump dönemindeki temel kırılma da burada ortaya çıkmaktadır. Müttefiklerden daha fazla katkı istenmesi, giderek ortak güvenlik ihtiyacının gereği olmaktan çıkarılıp sadakat sınamasına dönüştürülmektedir. Müttefik devletin geçmişte yaptığı katkılar, sağladığı askerî üsler, paylaştığı istihbarat, sunduğu coğrafi erişim veya Amerikan politikalarına kazandırdığı diplomatik meşruiyet; tek bir harcama oranı kadar görünür değildir. Karmaşık ittifak ilişkisi “Ne kadar ödüyorsunuz?” sorusuna indirgenince müttefik, ortak güvenliğin kurucusu olmaktan uzaklaşarak Amerikan korumasının faturasını ödemesi gereken müşteriye dönüşmektedir.

Bu müşteri ilişkisi, ittifakın ahlaki ve stratejik temelini değiştirmektedir. NATO bir sigorta şirketi, ABD koruma hizmeti satan bir merkez, diğer üyeler de primlerini zamanında ödemeleri gereken ülkeler gibi sunulduğunda kolektif savunmanın anlamı daralır. Oysa ittifaklar yalnızca bir devletin diğerini koruduğu tek yönlü düzenlemeler değildir. ABD'nin Avrupa'daki üsleri, askerî erişim noktaları, istihbarat ağı ve siyasi ortaklıkları, Amerikan gücünün ulusal sınırlarının çok ötesinde kullanılabilmesini sağlamaktadır. Washington Avrupa'ya yalnızca koruma sunmamış; Avrupa coğrafyasından, kurumlarından ve siyasi desteğinden de yararlanmıştır.

Amerikan dış politikasındaki işlemsel yaklaşım, bu karşılıklılığı görünmez kılmaktadır. İttifak ilişkisi, her gün yeniden hesaplanan kısa vadeli bir ticari işleme dönüştürüldüğünde, uzun süre içinde birikmiş güven sermayesi bütçede görünmeyen bir varlık gibi tüketilebilir. Hegemon bir üs için ödediği maliyeti bilir; fakat o üssün kriz anında sağladığı erişimin, müttefik hükûmetin verdiği diplomatik desteğin veya ortak standardın Amerikan savunma sanayisine kazandırdığı pazarın toplam değerini kolayca hesaplayamaz. Bu nedenle otofajik siyaset çoğu zaman mali disiplin veya başarılı pazarlık görüntüsü altında ilerler.

Dil ve üslup tam da bu nedenle stratejik öneme sahiptir. Diplomatik dil yalnızca görgü kuralı değildir; devletlerin birbirlerinin niyetlerini, statülerini ve gelecekteki davranışlarını yorumladıkları bir sinyal sistemidir. Bir müttefikin sürekli olarak “kötü ortak”, “bedavacı” veya korunmayı hak edip etmediği tartışmalı bir aktör olarak sunulması, yalnızca yöneticiler arasında kişisel rahatsızlık yaratmaz. İttifakın karşılıklı saygıya dayanan niteliğini aşındırır ve küçük devletlere egemenliklerinin ancak büyük gücün memnuniyeti sürdüğü müddetçe korunacağı mesajını verir.

Güvenlik taahhütlerinin ödeme performansına bağlanması da caydırıcılığın temel mantığıyla çalışabilir. İttifakların rakipler üzerindeki caydırıcı etkisi yalnızca sahip olunan silahların toplamından değil, bu silahların saldırı anında kullanılacağına ilişkin inançtan doğar. Hegemon, kimi koruyacağına kriz anında, o günkü siyasi ilişkilerine ve müttefikin harcama siciline bakarak karar vereceği izlenimini yaratırsa belirsizlik yalnızca müttefikleri değil rakipleri de cesaretlendirebilir. Pazarlıkta işe yarayan stratejik muğlaklık, kolektif savunmanın temel hükmüne uygulandığında ittifakı güçlendirmek yerine güvenilmez hâle getirebilir.

Bu bağlamda sözden dönme, meselenin kendisi değil, daha geniş bir dönüşümün belirtisidir. Devletler değişen şartlarda kararlarını gözden geçirir; hiçbir dış politika taahhüdü sonsuza kadar değişmez değildir. Ancak verilen sözlerin sürekli olarak kişisel iradeye, geçici pazarlıklara ve liderin anlık değerlendirmelerine bağlanması, yalnızca mevcut sözün değil gelecekte verilecek bütün sözlerin değerini düşürür. Güvenilirlik, tek bir anlaşmaya sadık kalmaktan daha geniş bir sermayedir. Müttefikler, bugünkü başkanın ne söylediğinin yanı sıra Amerikan devletinin yarın aynı sözü sahiplenip sahiplenmeyeceğini de hesaplar.

Amerikan siyasal sisteminin seçimler ve yönetimler arasında sert dış politika dönüşümleri üretmesi yeni değildir. Bununla birlikte kurumsal taahhütlerin giderek daha hızlı iptal edilmesi, müttefiklere uzun vadeli ilişkilerini tek bir Amerikan yönetiminin sözüne bağlamamaları gerektiğini öğretmektedir. Bu öğrenme gerçekleştiğinde devletler Washington'dan kopmak zorunda değildir; fakat Amerikan taahhütlerinin kesintiye uğrayabileceği varsayımıyla hareket etmeye başlar. Savunma planlarını, enerji tedariklerini, teknoloji tercihlerini ve ticaret ilişkilerini buna göre çeşitlendirirler. Güven kaybı çoğu zaman ittifakların dramatik biçimde sona ermesiyle değil, bu sessiz sigortalanma davranışıyla görünür hâle gelir.

Trump yönetiminin ekonomik araçları müttefikler üzerinde kullanma biçimi de bu süreci hızlandırmaktadır. Kanada ve Meksika'ya karşı 2025'te açıklanan ek tarifeler, ABD'nin en derin ekonomik bütünleşmeye sahip olduğu ülkeleri dahi ulusal güvenlik gerekçesiyle ekonomik baskıya tabi tutabileceğini gösterdi. Ardından daha geniş karşılıklı tarife politikaları yürürlüğe konuldu. Bu adımların Amerikan sanayisini koruma, ticaret açıklarını azaltma veya sınır güvenliği üzerinde baskı kurma gibi ilan edilmiş amaçları vardı. Fakat müttefik başkentlerden bakıldığında çıkarılabilecek sonuç daha geniştir: Amerikan pazarına ve finansal sistemine bağımlılık, siyasi anlaşmazlık anında cezalandırma aracına dönüşebilir.

Bu algı, müttefikleri hemen ABD'den uzaklaştırmayabilir. Amerika'nın pazar büyüklüğü, teknolojik kapasitesi, finans sistemi ve güvenlik ağı kısa sürede ikame edilemeyecek kadar önemlidir. Ancak devletler bağımlılıklarını azaltmak için uzun vadeli yatırımlara başlayabilir. Tedarik zincirlerini çeşitlendirebilir, yerli savunma sanayilerini destekleyebilir, yeni ticaret ortaklıkları kurabilir ve Amerikan teknolojilerine alternatif arayabilirler. Böylece Washington bir ekonomik baskı aracını her kullandığında kısa vadeli taviz elde ederken, bu aracın gelecekteki etkinliğini azaltacak karşı tedbirlerin geliştirilmesini de teşvik edebilir.

Ankara'daki 2026 NATO Zirvesi sırasında İspanya ile yaşanan gerilim, bu ilişkinin ne kadar ileri gidebildiğini göstermektedir. Trump, İspanya'yı NATO içinde "kötü ortak" olarak nitelendirerek ülkeyle ticaretin kesilmesi yönünde talimat verdiğini açıkladı. Gerilimin arkasında Madrid'in savunma harcamaları konusundaki tutumu ile Amerikan askerî operasyonlarına üs ve hava sahası üzerinden destek vermemesi bulunuyordu. Güvenlik alanındaki görüş ayrılığının doğrudan ticari cezalandırmaya bağlanması, ittifak üyeliğinin ortak tehdit değerlendirmesi ve istişareden çok Amerikan politikalarına uyum üzerinden ölçüldüğü izlenimini güçlendirdi.

Bu yaklaşım, müttefiklerin dış politika bağımsızlığını sadakatsizlikle eşitleme riskini taşımaktadır. İttifak üyeleri her konuda aynı tehdidi, aynı müdahale biçimini veya aynı askerî operasyonu desteklemek zorunda değildir. Görüş ayrılığının ittifak içinde müzakere edilmesi yerine ekonomik yaptırım konusu hâline getirilmesi, eşit egemen devletler arasındaki ilişkiyi merkez ile bağımlılar arasındaki disiplin düzenine yaklaştırır. Böyle bir yapıda müttefikler Amerikan liderliğine daha bağlı hâle gelmeyebilir; aksine Amerikan kararlarına itiraz edebilmenin ekonomik maliyetini azaltacak yeni seçenekler geliştirmeye yönelir.

Hegemonik otofağının en ileri aşaması ise hegemonun, güvenliğini sağladığını söylediği müttefiklerin egemenliğini tartışmaya açmasıdır. Trump'ın Kanada'yı ABD'nin 51. eyaleti olarak tanımlayan söylemi ve bunu gerçekleştirmek için ekonomik güç kullanımını dışlamaması, iki ülke arasındaki gerilimi sıradan diplomatik mizahın ötesine taşımıştır. Kanada'nın bağımsızlığının tartışmaya açılması fiili bir ilhak planına dönüşmese bile, güçlü tarafın zayıf tarafın egemenliğini ekonomik baskının konusu yapabileceğini göstermesi bakımından önemlidir.

Grönland meselesi bu çelişkiyi çok daha açık hâle getirmiştir. Trump, 7 Temmuz 2026'da Ankara'daki NATO Zirvesi sırasında Grönland'ın Danimarka yerine ABD tarafından kontrol edilmesi gerektiğini yeniden söyledi. Danimarka yönetimi egemenlik ve toprak bütünlüğü vurgusu yaparken Grönland yönetimi adanın geleceğine yalnızca Grönland halkının karar verebileceğini açıkladı. Burada yalnızca Arktik bölgesinin stratejik önemi veya Rusya ve Çin'e ilişkin güvenlik kaygıları tartışılmamaktadır. Danimarka NATO'nun kurucu üyelerinden biridir ve ittifakın temel amacı üyelerinin egemenliğini dış tehditlere karşı korumaktır. İttifakın en güçlü üyesinin başka bir üyenin toprağı üzerinde kontrol talep etmesi, güvence sağlayan aktör ile tehdit oluşturan aktör arasındaki sınırı bulanıklaştırmaktadır.

Müttefik, dışarıdaki rakibinden korunmak için hegemonu ihtiyaç duyarken aynı zamanda hegemonun kendi topraklarına yönelik niyetlerinden endişe etmeye başlarsa ittifakın kurucu mantığı tersine döner. Güvenlik sağlayıcısı, korunulması gereken bir risk hâline gelir. Bu dönüşüm gerçekleştiğinde ittifak resmî olarak varlığını sürdürebilir; askerî tatbikatlar yapılabilir, zirveler düzenlenebilir ve ortak bildiriler yayımlanabilir. Ancak üyelerin zihnindeki ilişki değişmiştir. Hegemon artık yalnızca koruyucu değil, niyetleri sınırlandırılması gereken üstün güçtür.

Amerikan hegemonyasının tarihsel avantajı, müttefiklerinin Washington'ın gücünden korkmaması değildi; bu gücün belirli kurumlar, kurallar ve karşılıklı taahhütler içinde kullanılacağına inanmasıydı. ABD'nin gücü elbette hiçbir zaman tamamen tarafsız, sınırlı veya adil kullanılmadı. Washington kendi çıkarları doğrultusunda müdahalelerde bulundu, uluslararası hukuka seçici yaklaştı ve müttefikleri üzerinde baskı kurdu. Buna rağmen savaş sonrası düzenin dayanıklılığı, Amerikan gücünün büyük ölçüde öngörülebilir ve kurumsallaşmış görünmesine dayanıyordu. Müttefikler eşit değildi; fakat egemenliklerinin doğrudan Amerikan pazarlığının konusu olmayacağına inanabiliyorlardı.

Trump dönemindeki değişim, eşitsizliğin artık gizlenmemesi değil, bir yönetim ilkesine dönüştürülmesidir. Güçlü olanın yalnızca daha fazla söz hakkına değil, kuralların kendisinden muaf olma hakkına da sahip olduğu anlayışı belirginleşmektedir. Müttefiklerden sözlerine sadık kalmaları, savunma hedeflerine uymaları ve Amerikan ihtiyaçlarına destek vermeleri beklenirken Washington kendi taahhütlerini yeniden tanımlama özgürlüğünü saklı tutmaktadır. Böylece ortaklık, karşılıklı yükümlülük olmaktan çıkarak tek yönlü bir uyum beklentisine dönüşmektedir.

Bu dönüşümün doğurduğu güven kaybı, kamuoyu araştırmalarında da görünür hâle gelmektedir. Pew Research Center'in 2026'da 36 ülkede yürüttüğü araştırmada Trump'ın dünya meselelerinde doğru karar vereceğine güvenenlerin medyan oranı yüzde 23'te kalmıştır. Aynı araştırma ABD'nin güvenilir bir ortak olduğu yönündeki kanaatin çok sayıda ülkede gerilediğini ortaya koymaktadır. Bu göstergeler yalnızca bir liderin kişisel popülerliğine indirgenemez; Amerikan dış politikasının daha geniş tarihsel mirası da algıları etkilemektedir. Bununla birlikte düşüşün yerleşik müttefik toplumlarda da belirginleşmesi, mevcut yönetim tarzının ittifak güvenilirliği üzerindeki etkisini görmezden gelmeyi zorlaştırmaktadır.

Kamuoyu tek başına devlet politikasını belirlemez. Hükûmetler güvenlik çıkarları gerektirdiğinde kamuoyunun hoşlanmadığı ortaklıkları sürdürebilir. Ancak demokratik ülkelerde Amerikan üslerine verilen destek, ortak operasyonlara katılım, savunma anlaşmalarının meşruiyeti, Amerikan silahlarının satın alınması ve Washington öncülüğündeki yaptırımlara uyum iç siyasal kabul gerektirir. ABD'nin güvenilirliğine ilişkin olumsuz kanaat kalıcılaştıkça müttefik hükûmetlerin Amerikan taleplerini kendi toplumlarına anlatma maliyeti yükselir. Böylece itibar kaybı zaman içinde somut stratejik maliyete dönüşebilir.

Bütün bunlara rağmen ABD'nin maddi anlamda çökmekte olduğu sonucuna varmak doğru değildir. SIPRI'ye göre Amerika Birleşik Devletleri 2025 yılında 954 milyar dolarlık askerî harcamayla açık ara dünyanın en büyük askerî harcama yapan devleti olmayı sürdürmüştür. IMF verileri de doların 2026'nın ilk çeyreğinde tahsis edilmiş küresel döviz rezervlerinin yüzde 57,13'ünü oluşturduğunu göstermektedir. Amerikan teknoloji şirketleri, sermaye piyasaları, askerî üs ağı ve istihbarat kapasitesi de küresel sistemdeki merkezî konumlarını korumaktadır. Dolayısıyla hegemonik otofaji, "Amerika çöktü" iddiasının kavramsal karşılığı değildir. Tam tersine kavram, maddi kapasitesi son derece güçlü kalmaya devam eden bir devletin ilişkisel liderlik kapasitesini nasıl aşındırabileceğini açıklamaktadır. Hegemonik güç ile maddi güç aynı

şey değildir. Maddi güç, bir aktörün başkalarına maliyet yükleyebilmesini sağlar; hegemonik güç ise bu aktörlerin kendi çıkarlarını hegemonun kurduğu düzen içinde görmesini sağlar. Birincisi baskı yoluyla davranış değişikliği üretebilir, ikincisi ise daha düşük maliyetle kalıcı uyum sağlar.

ABD daha fazla tarife uygulayabilir, askerî kuvvet kullanabilir, finansal yaptırımlarla ülkelerin davranışlarını değiştirebilir ve müttefiklerini daha yüksek savunma harcamalarına zorlayabilir. Fakat zorlayıcı araçların giderek daha sık kullanılması her zaman gücün arttığını göstermez. Bazı durumlarda, gönüllü uyum üretme kapasitesinin azaldığını gösterir. Müttefikler Washington'ın taleplerini ortak çıkarın gereği olduğu için değil, cezalandırılmamak için yerine getiriyorsa davranışsal uyum sürerken siyasi bağlılık zayıflayabilir. Hegemonya ile tahakküm arasındaki temel ayrım da burada ortaya çıkar. Tahakküm, diğer aktörlerin davranışını maliyet korkusuyla değiştirir. Hegemonya ise kurulan düzenin devamını diğer devletler açısından da anlamlı ve yararlı hâle getirir. Tahakküm sürekli baskı gerektirir; hegemonya ise rızanın sağladığı düşük maliyetli uyumdan yararlanır. Rıza azaldıkça aynı sonucu elde edebilmek için daha fazla tehdit, yaptırım ve cezalandırma gerekir. Baskı arttıkça güven daha fazla aşınır; güven aşındıkça müttefikler yeni seçenekler geliştirir. Hegemonik ofofaji bu döngünün adıdır.

Döngünün ilk aşamasında hegemon, müttefiklerin kendisinden haksız biçimde yararlandığına inanır. İkinci aşamada ilişkileri daha sert ödeme, sadakat ve itaat ölçütlerine bağlar. Üçüncü aşamada müttefikler görünürde uyum sağlarken uzun vadede hegemonun kararlarından korunabilecekleri alternatif kapasitelere yatırım yapar. Dördüncü aşamada hegemon bu özerklik arayışını sadakatsizlik olarak yorumlar ve baskıyı artırır. Artan baskı ise müttefiklerin bağımsızlaşma ihtiyacını daha da güçlendirir. Güç kaybını önlemek amacıyla başlatılan süreç, böylece gerçekten güç kaybı üreten bir mekanizmaya dönüşür.

Bu sürecin kaçınılmaz olduğunu söylemek için henüz erkendir. Avrupa'nın savunma kapasitesini artırması daha dengeli ve dayanıklı bir NATO da doğurabilir. Amerikan yönetiminin müttefik egemenliğine saygı gösteren, güvenlik taahhütlerini açıkça koruyan ve yük paylaşımını kurumsal istişare içinde yürüten bir çizgiye dönmesi, oluşan güvensizliği sınırlandırabilir. Hegemonik ofofaji geri döndürülemez bir kader değil, belirli tercihlerin ürettiği bir stratejik risktir. Bununla birlikte mevcut yönelim devam ederse 2030'lu yılların Atlantik düzeni bugünkünden oldukça farklı olabilir. NATO resmî olarak varlığını sürdürürken Avrupa savunma sanayisi, komuta kapasitesi ve askerî planlaması daha bağımsız hâle gelebilir. Kanada, Avrupa ülkeleri ve Asya'daki Amerikan ortakları ticaret, teknoloji ve enerji politikalarını Washington'ın ani kararlarından daha az etkilenecek biçimde çeşitlendirebilir. ABD yine sistemin en güçlü aktörlerinden biri olur; ancak müttefikleri onun liderliğini doğal ve vazgeçilmez görmez. Her kriz için yeniden ikna edilmeleri veya baskı altına alınmaları gerekir.

Ortaya çıkacak yapı Amerikan izolasyonu değil, hegemonik yalnızlık olacaktır. İzole devlet dünyadan çekilir; hegemonik bakımdan yalnızlaşan devlet ise dünyanın içinde kalır, fakat başkalarını kendi vizyonu etrafında toplama kapasitesini kaybeder. Askerî üsleri, yaptırım araçları ve ekonomik büyüklüğü devam eder; ancak bunları ortak amaçlara dönüştürebilecek

güven sermayesi azalır. Emir verebilir, fakat bağıllık üretmez. Taviz alabilir, fakat sadakat oluşturmaz. Korku yaratabilir, fakat kendi düzeninin devamını arzu edilir kılamaz.

Amerikan paradoksu bu nedenle ABD'nin güçsüz olması değildir. Paradoks, Washington'ın üstünlüğünü korumak amacıyla, bu üstünlüğü tarihsel olarak çoğaltan ilişkileri aşındırmasıdır. Müttefikleri daha fazla para harcamaya zorlamak, Amerikan silahları için yeni pazarlar açmak veya ticari tavizler elde etmek kısa vadeli başarılar olabilir. Ancak bu başarılar müttefiklere ABD'ye bağımlılığın tehlikeli, Washington'ın taahhütlerinin geçici ve Amerikan liderliğinin egemenlikleri açısından riskli olduğu düşüncesini öğretiyorsa hegemon kendi gelecekteki etki alanını daraltmaktadır.

Bir hegemonun gerçek gücü, başkalarının onun taleplerine boyun eğebilmesinde değil, onunla birlikte hareket etmeyi kendi güvenlik ve refahlarının bir parçası olarak görmesindedir. Müttefikleri küçümseyerek daha fazla ödeme almak mümkündür; fakat küçümseyen müttefikin kalıcı sadakatini satın almak mümkün değildir. Güvenlik güvencesini pazarlık aracına dönüştürmek kısa vadede disiplin sağlayabilir; fakat aynı anda o güvenceye duyulan ihtiyacın azaltılmasını da teşvik eder. Ekonomik bağımlılığı silaha dönüştürmek bugün taviz getirebilir; fakat yarın bu silahı etkisizleştirecek alternatiflerin kurulmasına yol açar. Hegemonik otofaji tam da bu nedenle çöküşten daha sinsi bir süreçtir. Çöküş görünürdür; otofaji ise başarı gibi görünebilir. İttifak üyeleri daha fazla harcama yapar, yeni silah anlaşmaları imzalanır, tarifeler taviz üretir ve lider müttefiklerini hizaya getirdiğini ilan eder. Fakat aynı anda güven azalır, alternatifler çoğalır ve Amerikan liderliği ortak gelecek vaadi olmaktan çıkarak yönetilmesi gereken bir riske dönüşür.

ABD'nin önündeki tercih yalnızca daha fazla veya daha az güç kullanmak arasında değildir. Asıl tercih, gücünü çoğaltan bir liderlik ile gücünü tüketen bir tahakküm arasında yapılacaktır. Birinci yol, daha fazla sorumluluk alan fakat kendisini Amerikan düzeninin ortağı olarak görmeye devam eden müttefikler üretir. İkinci yol, görünürde itaat eden fakat sessizce Amerika'dan korunmanın yollarını arayan devletler doğurur.

Tarih boyunca büyük güçlerin en tehlikeli yanılgısı, kendilerinden korkulmasını kendilerine güvenilmesiyle karıştırmaları olmuştur. Korku, bugünün kararını değiştirebilir; güven ise yarının ittifakını kurar. Amerika müttefiklerinden daha fazla katkı istemekte haklı olabilir. Fakat katkı ile itaat, liderlik ile tahakküm ve yük paylaşımı ile aşağılama arasındaki sınırı kaybettiğinde, artık yalnızca başkalarının kaynaklarını toplamıyor; kendi hegemonik sermayesini de tüketiyor demektir.

Hegemonik otofaji, bir büyük gücün düşmanları tarafından yenilmesi değil, üstünlüğünü korumak adına kendisini güçlü kılan düzeni içeriden tüketmesidir. Bir hegemon, rakipleri onu kuşattığında değil; müttefiklerini yemeye başladığında gerilemeye başlar.